SODBA SODIŠČA PRVE STOPNJE (pritožbeni senat)

z dne 5. oktobra 2009 *

V zadevi T-58/08 P,

zaradi pritožbe zoper sodbo Sodišča za uslužbence Evropske unije (prvi senat) z dne 27. novembra 2007 v zadevi Roodhuijzen proti Komisiji (F-122/06, še neobjavljena v ZOdl. JU), s katero se predlaga razveljavitev te sodbe,

Komisija Evropskih skupnosti, ki jo zastopata J. Currall in D. Martin, zastopnika,

pritožnica,

druga stranka v postopku je

Anton Pieter Roodhuijzen, uradnik Komisije Evropskih skupnosti, stanujoč v Luxembourgu (Luksemburg), ki ga zastopa É. Boigelot, odvetnik,

tožeča stranka v postopku na prvi stopnji,

* Jezik postopka: francoščina.

SODIŠČE PRVE STOPNJE
EVROPSKIH SKUPNOSTI (pritožbeni senat),

v sestavi M. Jaeger, predsednik, V. Tiili, sodnica, J. Azizi, A. W. H. Meij (poročevalec) in M. Vilaras, sodniki,

sodni tajnik: E. Coulon,

izreka naslednjo

Sodbo

1 S pritožbo, vloženo na podlagi člena 9 Priloge I k Statutu Sodišča, Komisija Evropskih skupnosti zahteva razveljavitev sodbe Sodišča za uslužbence z dne 27. novembra 2007 v zadevi Roodhuijzen proti Komisiji (F-122/06, še neobjavljena v ZOdl., JU), v nadaljevanju: izpodbijana sodba, s katero je to razglasilo ničnost odločbe Komisije, da se sporazum o skupnem življenju, ki sta ga sklenila A. P. Roodhuijzen in H., ne prizna kot izvenzakonska skupnost v smislu člena 72(1) Kadrovskih predpisov za uradnike Evropskih skupnosti (v nadaljevanju: Kadrovski predpisi) in da zato H. nima pravic iz skupnega sistema zdravstvenega zavarovanja Evropske skupnosti (v nadaljevanju: SSZZ).

Pravni okvir

2 Sodišče za uslužbence je v točkah od 2 do 4 izpodbijane sodbe pravni okvir predstavilo tako.

3 Člen 72(1) določa:

„Uradnik, njegov zakonski partner, če ta ni upravičen do dajatev iste vrste in enake ravni na podlagi katere koli druge zakonske določbe ali predpisov, njegovi otroci in drugi vzdrževani družinski člani v smislu člena 2 Priloge VII so zdravstveno zavarovani do višine 80 % nastalih stroškov ob upoštevanju pravil, ki jih sporazumno pripravijo institucije Skupnosti po posvetovanju z odborom za kadrovske predpise.

Neporočeni partner uradnika se v sistemu zdravstvenega zavarovanja šteje kot zakonec, kadar so izpolnjeni prvi trije pogoji iz člena 1(2)(c) Priloge VII.

[…]“

4 Člen 1(2) Priloge VII h Kadrovskim predpisom določa:

„Gospodinjski dodatek dobi:

(a) […]

(b) […]

(c) uradnik, ki živi v registrirani izvenzakonski skupnosti, pod pogojem, da:

(i) par predloži dokument, ki ga država članica ali pristojni organ države članice prizna kot pravni dokument, ki potrjuje njun status izvenzakonskih partnerjev,

(ii) nobeden od partnerjev ni poročen ali ni v drugi izvenzakonski skupnosti,

(iii) partnerja nista v sorodu na kateri koli od naslednjih načinov: roditelj, otrok, stari starši, vnuk/-inja, brat, sestra, teta, stric, nečak, nečakinja, zet, snaha,

(iv) par nima pravne možnosti za poroko v državi članici; za namene te točke se šteje, da ima par zakonsko možnost poroke samo, kadar oba partnerja izpolnjujeta pogoje, določene v zakonodaji države članice, ki dovoljujejo poroke takih parov;

[…]“

5 Člen 12 skupnih pravil o zdravstvenem zavarovanju uradnikov Evropskih skupnosti (v nadaljevanju: skupna pravila) določa:

„Pod pogoji, določenimi v členih 13 in 14, so po uradniku zavarovani:

– […]

– priznani partner uradnika, čeprav ni izpolnjen pogoj, določen v členu 1(2)(c), zadnja alinea, Priloge VII h Kadrovskim predpisom,

zakonec ali priznani partner na dopustu iz osebnih razlogov, kot je predviden s Kadrovskimi predpisi.“

6 Kot je razvidno iz brošure, ki jo je Komisija priložila k pritožbi in glede katere med strankama ni sporno, da jo je izdala nizozemska uprava, nacionalni zakon na Nizozemskem poleg običajne zakonske zveze predvideva dve obliki skupnosti, to sta „geregistreerd partnerschap“ (registrirana izvenzakonska skupnost) in „samenlevingsovereenkomst“ (sporazum o skupnem življenju). Prva ima pravne, premoženjske in nepremoženjske učinke, ki so zelo podobni učinkom zakonske zveze, druga oblika skupnosti pa izhaja iz avtonomije volje strank in med njima ustvarja načeloma le tiste učinke, ki izhajajo iz pravic in obveznosti, ki jih stranki določita v sporazumu. Posebno ni nobene zakonske obveznosti, da se v „samenlevingsovereenkomst“ vključijo nekatere dolžnosti ali izjave, zlasti glede obveznosti skupnega gospodinjstva. Če nista kršena

javni red in morala, lahko „samenlevingsovereenkomst“ skleneta dve ali več oseb, sklenitev takega sporazuma pa ni izključena niti med osebami, ki so v bližnjem sorodstvu. Poleg tega je lahko „samenlevingsovereenkomst“ sklenjen v obliki zasebne pogodbe ali v obliki notarskega zapisa. V nizozemskem pravu se pravice iz pokojninskega zavarovanja in razne socialne ugodnosti v zvezi z zaposlitvijo priznavajo partnerjem le na podlagi uradnega „samenlevingsovereenkomst“, sklenjenega pri notarju. Tak sporazum lahko zahtevajo tudi tretji, na primer pokojninski skladi, kot dokaz o življenjski skupnosti para. Vendar pa imata tudi sklenitev „samenlevingsovereenkomst“ brez vsakršne formalnosti in samo skupno prebivanje nekatere posledice, zlasti na področju davkov in socialne varnosti. „Samenlevingsovereenkomst“ načeloma nima učinkov nasproti tretjim, vendar so sodišča začela pare, ki so sklenili sporazum, postavljati v enak položaj kot pare, ki so sklenili zakonsko zvezo ali „geregistreerd partnerschap.“

Dejansko stanje

7 Dejansko stanje je v izpodbijani sodbi predstavljeno tako:

„6 Tožeča stranka je nizozemski državljan, ki je uradnik pri Eurostatu od 15. februarja 2006. 20. februarja 2006 je zahteval, naj Komisija prizna njegovo skupnost s [H.], urejeno s sporazumom o skupnem življenju (‚samenlevingsovereenkomst‘), sklenjenim 29. decembra 2005 pred notarjem na Nizozemskem, da bi njegova partnerka imela pravice iz SSZZ.

7 Urad za vodenje in plačevanje posameznih pravic (PMO) je z dopisom z dne 28. februarja 2006 zavrnil njegovo zahtevo z obrazložitvijo, da [se] sporazum o skupnem življenju, ki sta ga sklenila tožeča stranka A. P. Roodhuijzen in njegova

partnerka, ne more šteti za izvenzakonsko skupnost, ki jo priznava nizozemska zakonodaja (zakon o „geregistreerd partnerschap“, ki je začel veljati 1. januarja 1998), kot naj bi zahteval člen 1(2)(c) priloge VII h Kadrovskim predpisom.

8 Tožeča stranka je 13. marca 2006 izpodbijala zavrnitev svoje zahteve in predložila potrdilo nizozemskega veleposlaništva v Luksemburgu, v skladu s katerim je Nizozemska priznala ‚samenlevingsovereenkomst', ki sta ga v prisotnosti notarja podpisala A. P. Roodhuijzen, tožeča stranka, in njegova partnerka, in s katerim je bil potrjen njun status izvenzakonskih partnerjev.

9 Vendar je Komisija z dopisom z dne 20. marca 2006 potrdila svojo odločbo z dne 28. februarja 2006. Menila je, da tudi če bi sporazum o skupnem življenju pomenil uradno potrditev statusa izvenzakonske skupnosti tožeče stranke A. P. Roodhuijzena in njegove partnerke, ta ne ustvarja drugih pravic in obveznosti, razen tistih, ki sta jih partnerja pisno določila. To, da je bil sporazum podpisan pred notarjem, naj ne bi spremenilo dejstva, da je šlo zgolj za zasebno pogodbo, ki nima pravnih učinkov za tretje in za katero ni določena obveznost registracije. Člen 1(2)(c) Priloge VII h Kadrovskim predpisom pa naj bi za izvenzakonske skupnosti določal tako obveznost, ker registracija ustvarja pravice in obveznosti, ki so podobne pravnim učinkom zakonske zveze.

10 Tožeča stranka je 31. marca 2006 vložila pritožbo, v kateri je izpodbijala Komisijino razlago določb člena 1(2) Priloge VII h Kadrovskim predpisom, za katero meni, da je bila preozka. V tej pritožbi je zatrjevala, da je bila registracija sporazuma pred notarjem zadosten pogoj in je potrdila nekatere okoliščine, ki dokazujejo, da naj bi bilo malo razlik med njeno skupnostjo in institutom zakonske zveze. Poudaril je zlasti, da njegovo razmerje s partnerko traja že več kot dve leti, da imata skupaj otroka, ki ga je uradno priznal, in da pričakujeta drugega otroka. Dodal je, da sta sestavila vzajemni oporoki in da je sklenil življenjsko zavarovanje v prid svoje partnerke.

11 Upravljalni odbor SSZZ (v nadaljevanju: upravljalni odbor) je v mnenju z dne 1. junija 2006 na podlagi dokumentov, ki jih je predložila tožeča stranka, zlasti sporazuma o skupnem življenju, sklenjenega pred notarjem, ter potrdila, ki ga je izdalo nizozemsko veleposlaništvo v Luksemburgu, menil, da bi zadevna skupnost morala biti priznana, kot da izpolnjuje pogoje, določene s členom 12 skupnih pravil, še zlasti pogoj, določen v členu 1(2)(c)(i) Priloge VII h Kadrovskim predpisom.

12 Kljub temu pritrdilnemu mnenju upravljalnega odbora je [organ, pristojen za imenovanja] z odločbo z dne 12. julija 2006 zavrnil pritožbo tožeče stranke. Menil je, da je cilj določb Kadrovskih predpisov priznati pravice iz SSZZ samo partnerjem, ki živijo v razmerju, podobnem zakonski zvezi, ki obsega medsebojne pravice in obveznosti, kot jih opredeljuje zakon. Poudaril je, da je sporazum o skupnem življenju le zasebna pogodba – ki jo lahko sklene tudi več oseb kot dve in da stranke te pogodbe lahko same določijo vsebino – in da čeprav je ta skupnost registrirana pri notarju, dejansko nima nobenih pravnih učinkov in je torej ni mogoče šteti za tako izvenzakonsko skupnost, kot je predvidena s členom 1(2)(c) Priloge VII h Kadrovskim predpisom.

13 Odločba [organa, pristojnega za imenovanja] je bila vročena tožeči stranki 13. julija 2006.“

Postopek pred Sodiščem za uslužbence in izpodbijana sodba

8 A. P. Roodhuijzen je s tožbo, vloženo 23. oktobra 2006, Sodišču za uslužbence predlagal, naj razglasi ničnost odločbe Komisije, da se njegov sporazum o skupnem življenju, ki ga je sklenil s H., ne prizna kot „izvenzakonska skupnost“ v smislu Kadrovskih predpisov in da zato H. nima pravic iz SSZZ.

9 Sodišče za uslužbence je v izpodbijani sodbi razglasilo ničnost te odločbe zaradi kršitve člena 72 Kadrovskih predpisov, člena 1(2)(c) Priloge VII h Kadrovskim predpisom in člena 12 skupnih pravil.

10 Sodišče za uslužbence je posebej preučilo trditev Komisije, da zakonodajalec ni želel razširiti pravic iz SSZZ na vse trdne skupnosti uradnikov, za takrat ko bi bila njihova izvenzakonska skupnost „priznana“, ampak le na tiste, katerih skupnost je izenačena z „zakonsko zvezo“ v državi članici, v kateri je nastala.

11 Sodišče za uslužbence je v točki 29 izpodbijane sodbe ugotovilo, da je iz besedila člena 72 Kadrovskih predpisov razvidno, da ta člen glede opredelitve pojma „neporočeni partner uradnika“ neposredno napotuje na prve tri pogoje iz člena 1(2)(c) Priloge VII h Kadrovskim predpisom, pri čemer vprašanje registracije izvenzakonske skupnosti, navedeno v uvodnem stavku člena 1(2)(c) Priloge VII h Kadrovskim predpisom, ne more šteti za prvi pogoj. Poleg tega je ugotovilo, da se uvodna izjava 8 Uredbe Sveta (ES, Euratom) št. 723/2004 z dne 22. marca 2004 o spremembi Kadrovskih predpisov za uradnike Evropskih skupnosti in pogojev za zaposlitev drugih uslužbencev Evropskih skupnosti (UL L 124, str. 1), to je uvodna izjava v zvezi z razširitvijo ugodnosti, ki jih imajo poročeni pari, na oblike skupnosti, ki niso sklenjene s poroko, nanaša na „uradnike, ki živijo v izvenzakonskem razmerju, ki ga država članica priznava kot stalno skupnost“, ne da bi bili omenjeni pogoji glede registracije zadevnega razmerja.

12 Glede prvega od treh zgoraj navedenih pogojev iz člena 1(2)(c) Priloge VII h Kadrovskim predpisom (v nadaljevanju: sporni pogoj) je Sodišče za uslužbence v točki 32 izpodbijane sodbe menilo, da ima tri dele:

– prvi se nanaša na predložitev „pravnega“ dokumenta o statusu oseb;

– drugi določa obveznost, da država članica „prizna“ navedeni pravni dokument;

– tretji pa določa, da mora ta pravni dokument dokazovati status „izvenzakonskih partnerjev“ zadevnih oseb.

13 Sodišče za uslužbence je menilo, da sta v obravnavani zadevi prva dva dela spornega pogoja izpolnjena, ker je A. P. Roodhuijzen predložil sporazum o skupnem življenju, ki ga je sklenil s partnerko in ki je bil zapisan pred notarjem na Nizozemskem, ter potrdilo nizozemskega veleposlaništva v Luksemburgu, v katerem je potrjeno, da je ta dokument priznan na Nizozemskem (točka 33 izpodbijane sodbe).

14 Glede tretjega dela pa je Sodišče za uslužbence razsodilo tako:

„35 […]Vprašanje, ali sta dve osebi ‚izvenzakonska partnerja‘ v smislu Kadrovskih predpisov, ne more biti odvisno le od presoje nacionalnih organov države članice. Zlasti glede ‚samenlevingsovereenkomst‘ zahteve po statusu ‚izvenzakonskih partnerjev‘ ni mogoče izpolniti le z dejstvom, da pravni dokument, ki ga prizna država članica, potrjuje obstoj takega statusa. Sporazum o skupnem življenju je po nizozemskem pravu namreč le prosto urejena pogodba med strankama, pod pogojem spoštovanja pravil v zvezi z javnim redom in moralo. Skleneta ga lahko dve osebi ali več in ni nobene zakonske obveznosti, da se vanj vključijo nekatere dolžnosti ali izjave, zlasti glede obveznosti skupnega gospodinjstva. Poleg tega načeloma stranke zavezuje le glede pravic in obveznosti, ki so jih te predvidele, in njegovi pravni učinki glede tretjih, ki so v vsakem primeru omejeni, zahtevajo posebne izjave in postopke.

36 Nasprotno pa je treba priznati in pri tem do neke mere potrditi stališče Komisije – ko ugotavlja, da se člen 72 Kadrovskih predpisov in člen 12 Skupnih pravil nanašata na skupnosti, ki so ‚izenačene' z zakonsko zvezo –, da mora biti skupnost, zato da bi se zanjo uporabljale navedene določbe, v določeni meri podobna zakonski zvezi.

37 Sodišče za uslužbence glede na to merilo ugotavlja, da je treba tretji del spornega pogoja razumeti, kot da združuje tri kumulativne podpogoje.

38 Prvič, ta tretji del spornega pogoja predpostavlja to, kar potrjuje tudi sam izraz, uporabljen v določbi Kadrovskih predpisov, ki jo je treba uporabiti, da morata biti partnerja ‚par', kar pomeni skupnost dveh oseb, v nasprotju z drugimi skupnostmi oseb, ki so po nizozemskem pravu lahko stranke v sporazumu o skupnem življenju. Treba je ugotoviti, in glede tega se stranke strinjajo, da gre v obravnavani zadevi ravno za tak primer.

39 Drugič, uporaba besede ‚status' dokazuje, da mora imeti razmerje med partnerjema elemente javnosti in obličnosti. Ta drugi pogoj tretjega dela spornega pogoja, ki je delno povezan s prvim delom spornega pogoja […], vendarle presega preprosto zahtevo po ‚pravnem' dokumentu. Ta zahteva pa je v obravnavani zadevi izpolnjena. Na eni strani je sporazum, ki je bil sklenjen pri notarju, ne da bi bilo to obvezno, in ki ureja skupno življenje tožeče stranke in njegove partnerke, verodostojen, ker je bil sklenjen z notarskim zapisom; na drugi strani pa strukturirano in podrobno ureja skupno življenje, kot določajo pravna besedila.

40 Tretjič, pojem ‚izvenzakonskih partnerjev' je treba razumeti, kot da gre za položaj, ko partnerja živita v življenjski skupnosti, za katero je značilna precejšnja stabilnost,

in sta v okviru te življenjske skupnosti povezana z vzajemnimi pravicami in obveznostmi glede njunega skupnega življenja.“

15 Sodišče za uslužbence je ugotovilo, da je tudi ta tretji podpogoj v zvezi s pojmom „izvenzakonskih partnerjev“ izpolnjen, ker:

„42 Najprej, v preambuli ‚samenlevingsovereenkomst‘, ki sta ga sklenila A. P. Roodhuijzen, tožeča stranka, in njegova partnerka, oba izrecno izjavljata, da živita skupaj in imata skupno gospodinjstvo od 1. julija 2004. Poleg tega, kot je tožeča stranka poudarila na obravnavi, člen 7 sporazuma o skupnem življenju za par določa obveznost, da imata skupno prebivališče.

43 Nato je treba ugotoviti, da sporazum o skupnem življenju tožeče stranke A. P. Roodhuijzena in njegove partnerke obsežno ureja pravice in obveznosti glede njunega skupnega življenja kot par. Zlasti na podlagi člena 3 sporazuma sta se partnerja dogovorila o vzajemnem pooblastilu za pravne akte v zvezi z vsakdanjim gospodinjstvom. Člen 4 sporazuma določa, da bodo vse stvari, ki so namenjene vsakdanjemu gospodinjstvu, skupna last, razen če so te stvari povzete v prilogi k sporazumu ali če sta se stranki drugače pisno sporazumeli. To, kar je v gospodinjstvu skupno, je našteto v členu 4(2) sporazuma. Partnerja se v členu 5 sporazuma tudi zavezujeta, da bosta mesečno sorazmerno prispevala neto dohodke od dela v skupno blagajno, da se lahko poplačajo vsakdanji stroški gospodinjstva. Poleg tega člen 8 sporazuma določa, da v vseh primerih, ko obstaja spor o lastnini stvari, stvar šteje kot lastnina obeh, s tem da ima vsak nedeljivo polovico. Nazadnje je treba opozoriti na člen 9 sporazuma, po katerem je vsak od partnerjev vzajemno določil drugega kot upravičenca do ‚pokojnine partnerja‘, če bi njuna pokojninska sistema poznala tako pokojnino.

44 Glede otrok, če v zvezi s tem ni nič določeno v sporazumu o skupnem življenju, iz brošure, ki je priložena odgovoru na tožbo in je omenjena v točki 5 te sodbe, izhaja, da nizozemsko pravo, kadar sta starša le partnerja, očetu otroka omogoča, s priznanjem otroka in tudi z nekaterimi postopki, da pridobi enake pravice glede otroka, kot če bi bil poročen z otrokovo materjo. Predvsem prevzame starševsko odgovornost skupaj z materjo in poleg tega lahko otrok, če je potrebno, vzame očetov priimek. V obravnavani zadevi je tožeča stranka A. P. Roodhuijzena izjavil, česar Komisija ne izpodbija, da je priznal svojega prvega otroka ob njegovem rojstvu, kar mu daje obsežne očetovske pravice.

45 Poleg tega je treba poudariti, da je, čeprav sklenitev sporazuma o skupnem življenju načeloma zavezuje le partnerja (glej točko 35 te sodbe), v zgoraj navedeni brošuri najprej navedeno, da nizozemska sodišča začenjajo obravnavati pare, ki so sklenili sporazum o skupnem življenju, enako kot tiste, ki so registrirali izvenzakonsko skupnost ali sklenili zakonsko zvezo (*courts are starting to put couples with a cohabitation agreement on the same footing as married and registered couples*), nato pa je v njej izrecno potrjeno, da se parom, ki so sklenili sporazum o skupnem življenju, lahko prizna učinke glede tretjih, še zlasti glede starostnih pokojnin; kot pa je bilo poudarjeno v točki 43 *in fine* te sodbe, sta se prav partnerja iz tega postopka vzajemno določila za upravičenca do ‚partnerjeve pokojnine', če bi njuna pokojninska sistema poznala tako pokojnino.

46 Vsa ta dejstva dokazujejo, da čeprav učinki, ki izhajajo iz sporazuma o skupnem življenju, ki sta ga sklenila A. P. Roodhuijzen, tožeča stranka, in njegova partnerka, niso tako obsežni kot tisti, ki jih ima sklenitev zakonske zveze oziroma ‚geregistreerd partnerschap', so jim lahko v marsičem podobni, če partnerja svojo skupnost tako kot v obravnavani zadevi uredita pogodbeno."

16 Sodišče za uslužbence je zato v točki 50 izpodbijane sodbe sklenilo, da ima partnerka A. P. Roodhuijzna na podlagi člena 72 Kadrovskih predpisov in člena 12 skupnih pravil lahko pravice iz SSZZ, ki so pridržane za „neporočenega partnerja uradnika" in za „priznanega partnerja zavarovanca".

17 Po zavrnitvi nasprotnih trditev Komisije je dodalo:

„56 Poleg tega Sodišče za uslužbence ugotavlja, da bi stališče Komisije o zahtevi po sporazumu vrste ‚geregistreerd partnerschap' po nizozemskem pravu lahko povzročilo neenako obravnavanje. Namreč, glede na to, da mnogo držav ne pozna oblike skupnosti, ki bi bila primerljiva z ‚geregistreerd partnerschap', bi zahteva, kot je zahteva Komisije, po taki ‚registrirani' skupnosti pri neporočenih parih, ki so zlasti zaradi njihovega prebivališča in zaradi državljanstva partnerjev najtesneje povezani s temi državami, dokončno povzročila, da uradnikov partner ne bi imel pravic iz SSZZ, če ne bi bila poročena. Obratno pa, če bi Komisija glede teh parov priznala skupnosti, nastale na podlagi sporazuma o skupnem življenju, bi njena zavrnitev priznanja ‚preprostih' sporazumov o skupnem življenju parom, ki so v zgoraj navedenem smislu najtesneje povezani z državami, ki poleg zakonske zveze ali ‚registrirane' skupnosti priznavajo tudi drugačne oblike skupnosti, povzročila neenako obravnavanje slednjih parov; zanje bi bila razširitev pravic iz SSZZ namreč zavrnjena, medtem ko bi bila dovoljena za pare, ki so na zgoraj navedeni način povezani z državami, ki ne priznavajo ‚registriranih' skupnosti. Zaradi take neenakosti bi bilo še težje upravičiti skupnosti, ki ne bi bile ‚registrirane' v smislu, ki ga zagovarja Komisija, ki pa bi bile vendarle bolj podobne zakonski zvezi kot ‚geregistreerd partnerschap' iz nizozemskega prava. Poleg tega, čeprav je res, da se v skladu s sodno prakso členi 12 ES, 39 ES, 43 ES in 49 ES, ob tem da državam članicam prepovedujejo, da bi pravo uporabljale drugače glede na državljanstvo, ne nanašajo na morebitne razlike pri obravnavanju, ki so lahko v posameznih državah posledica razlik med zakonodajami različnih držav članic, takrat ko učinkujejo na vse osebe, za katere se uporabljajo, na podlagi objektivnih meril in ne glede na njihovo državljanstvo (glej v tem smislu sodbe Sodišča z dne 28. junija 1978 v zadevi Kenny, 1/78, Recueil, str. 1489, točka 18; z dne 7. maja 1992 v združenih zadevah Wood in Cowie, C-251/90 in C-252/90, Recueil, str. I-2873, točka 19; z dne 3. julija 1979 v združenih zadevah Van Dam en Zonen in drugi, od 185/78 do 204/78, Recueil, str. 2345, točka 10, in z dne 1. februarja 1996 v zadevi Perfili, C-177/94, Recueil, str. 161, točka 17), take neenakosti, kot so omenjene v tej točki, ne izhajajo iz te sodne prakse; na eni strani namreč, in v nasprotju s premiso, na katero se sklicuje zadevna sodna praksa, naj bi neenako obravnavanje, poudarjeno v tej točki, izhajalo iz državljanstva zadevnih strank ter iz njihovega kraja prebivališča, to je iz merila, ki pogosto nadomešča merilo državljanstva, na drugi strani pa se v zadevah, na katerih temelji zgoraj navedena sodna praksa, vprašanje enakega obravnavanja postavlja glede pravil o prostem

gibanju, medtem ko gre v obravnavani zadevi za zagotavljanje načela enakega obravnavanja kot načela prava o javnih uslužbencih Skupnosti.

57 Glede na navedeno je treba ugoditi tožbenim razlogom tožeče stranke, ki se nanašajo na kršitev člena 72 Kadrovskih predpisov, člena 1(2)(c)(i) Priloge VII h Kadrovskim predpisom in člena 12 skupnih pravil, in razglasiti ničnost izpodbijane odločbe, ne da bi se bilo treba izreči o njenih preostalih tožbenih razlogih, ki jih je, kot to Komisija pravilno poudarja, neurejeno navedla v tožbi, pri čemer nekateri tožbeni razlogi niso bili niti predmet razprave.

58 Res je, da bi razlaga, ki jo je Sodišče [za uslužbence] uporabilo za člen 72 Kadrovskih predpisov skupaj s členom 1(2)(c)(i) Priloge VII h Kadrovskim predpisom in členom 12 skupnih pravil, lahko v nekaterih primerih povzročila, da bi morale službe, ki odločajo o predlogih za razširitev pravic iz SSZZ na neporočenega partnerja uradnika, opraviti raziskave in preverjanja, čeprav je zakonodajalec Skupnosti z Uredbo št. 723/2004 želel poenostaviti administracijo institucij. Vendar je ta cilj v veliki meri dosežen z novimi pravili glede nadomestil in dodatkov, ki sta edini področji, na kateri se glede poenostavitve sklicuje Uredba št. 723/2004 v uvodni izjavi 26, to sta področji, ki poleg tega nista le drugačni od področja razširitve pravic iz SSZZ, ampak sta s socialnega vidika od teh tudi manj občutljivi […] Poleg tega mora biti cilj poenostavitve vsekakor v skladu z višjimi pravnimi načeli in pravili Kadrovskih predpisov; vendar so obveznosti, ki jih bo lahko imela uprava zaradi razlage, ki je bila sprejeta v obravnavani zadevi, le posledica tega, da je Sodišče za uslužbence ta načela in pravila uporabilo za določitev natančnega pomena pojma ‚neporočeni partner' iz člena 72 Kadrovskih predpisov."

Pritožba

Postopek in predlogi strank

18 Komisija je 8. februarja 2008 v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje vložila to pritožbo.

19 A. P. Roodhuijzen je odgovor na pritožbo vložil 28. aprila 2008.

20 Komisiji je bilo na njeno prošnjo dovoljeno, da na podlagi člena 143(1) Poslovnika Sodišče prve stopnje vloži repliko. Replika je bila v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje vložena 18. julija 2008, duplika pa 10. oktobra 2008.

21 Komisija Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

– razveljavi izpodbijano sodbo;

– predloge, ki jih je A. P. Roodhuijzen podal na prvi stopnji, zavrne kot neutemeljene;

– vsaki stranki naloži, da nosi lastne stroške postopka na tej stopnji in postopka pred Sodiščem za uslužbence.

22 A. P. Roodhuijzen Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

– pritožbo zavrne;

– Komisiji naloži plačilo vseh stroškov postopka na tej stopnji.

23 Na podlagi poročila sodnika poročevalca je Sodišče prve stopnje (pritožbeni senat) ugotovilo, da stranki v enem mesecu po zaključku pisnega postopka nista vložili nobenega predloga za določitev obravnave, in z uporabo člena 146 Poslovnika odločilo, da ne bo opravilo ustnega postopka.

Pravo

24 Komisija v utemeljitev svoje pritožbe zatrjuje, prvič, da Sodišče za uslužbence ni odločilo le *ultra petitum*, temveč tudi *ultra vires,* in je kršilo pravico do obrambe. Drugič, sklicuje se na napačno uporabo prava pri razlagi pojma „izvenzakonska skupnost“. Poleg tega, če bi Sodišče prve stopnje ugodilo prvemu ali drugemu pritožbenemu razlogu, se Komisija podredno sklicuje tudi na napačno razlago načela prepovedi diskriminacije, ki ga je Sodišče za uslužbence podredno obravnavalo v točki 56 izpodbijane sodbe.

Zatrjevana kršitev pravil *non ultra petitum* in *non ultra vires* ter pravice do obrambe

– Trditve strank

25 Komisija meni, da je Sodišče za uslužbence odločilo *ultra vires*, prvič, s tem da je argumentacijo tožeče stranke na prvi stopnji nadomestilo s svojo, in, drugič, s tem da je razlagalo nizozemsko pravo.

26 Prvič, glede obrazložitve, ki jo je Sodišče za uslužbence podalo v zvezi z ugotovitvijo kršitve člena 72 Kadrovskih predpisov in člena 1(2) Priloge VII h Kadrovskim predpisom, Komisija trdi, da je ta drugačna od argumentacije, ki jo je A. P. Roodhuijzen podal v tožbi in med obravnavo na prvi stopnji. Ta naj bi namreč trdil, da „mora Komisija partnerstvo priznati, če zadevna oseba predloži uradni dokument, ki ga država članica ‚priznava', ki potrjuje njegovo ‚izvenzakonsko skupnost'".

27 Sodišče za uslužbence pa naj bi to argumentacijo zavrglo, ker naj vprašanje, ali sta dve osebi v položaju „izvenzakonskih partnerjev", ne bi bilo le stvar presoje organov države članice. S tem naj bi preseglo meje svoje pristojnosti in kršilo pravico do obrambe.

28 Poleg tega naj bi Sodišče za uslužbence pri preizkusu tožbenega razloga v zvezi s kršitvijo načela prepovedi diskriminacije argumentacijo tožeče stranke na prvi stopnji nadomestilo s svojo.

29 Glede na to naj bi se postopek, ki je v obravnavani zadevi potekal na prvi stopnji, razlikoval od postopka, obravnavanega v sklepih Sodišča z dne 27. septembra 2004 v zadevi UER proti M6 in drugim (C-470/02 P, neobjavljen v ZOdl., točki 42 in 43), in z dne 13. junija 2006 v zadevi Mancini proti Komisiji (C-172/05 P, neobjavljen v ZOdl., točka 70), na katera se sklicuje tožeča stranka na prvi stopnji in v katerih je Sodišče ugotovilo, da Sodišče prve stopnje ni preseglo svojih pooblastil, zlasti ob upoštevanju pisnih odgovorov strank na vprašanja slednjega.

30 Drugič, Komisija Sodišču za uslužbence očita, da je s preučitvijo, ali ima „samenlevingsovereenkomst“, ki sta ga sklenila tožeča stranka na prvi stopnji in H., v praksi podobne učinke kot „geresgistreerde partnerschap“, odločilo *ultra vires*. Taka preučitev naj bi namreč vključevala razlago nizozemskega prava, za katero Sodišče za uslužbence ni pristojno. Poleg tega naj bi bila razlaga Sodišča za uslužbence v nasprotju z razlago nizozemskih organov, ki naj bi razlikovali med zakonsko zvezo in „geregistreerd partnerschap“ na eni strani ter med „samenlevingsovereenkomst“ na drugi strani, tako da tega ni mogoče šteti za primerljivega s prvima dvema.

31 Komisija v repliki trdi, da je Sodišče za uslužbence z avtonomno razlago skupnostnega pojma „izvenzakonski partner“ iz člena 1(2)(c) Priloge VII h Kadrovskim predpisom prekoračilo mejo svojih pristojnosti. Ta določba pa naj bi glede na politično izbiro vsake države članice za določitev, ali sta osebi v „izvenzakonski skupnosti“, napotovala na nacionalne zakonodaje, saj mora par predložiti uradni dokument države članice, ki to potrjuje.

32 A. P. Roodhuijzen te trditve zavrača.

– Presoja Sodišče prve stopnje

33 Prvič, najprej je treba ugotoviti, da ko Komisija zatrjuje, da je Sodišče za uslužbence z nadomestitvijo argumentacije tožeče stranke na prvi stopnji s svojo odločilo *ultra vires*, temu sodišču natančneje očita, da ni spoštovalo okvira spora, ki sta ga opredelili stranki, in da je s sklicevanjem na argumentacijo, o kateri stranki nista razpravljali, kršilo pravico do obrambe.

34 V zvezi s tem je treba spomniti, da sodišče Skupnosti, ki odloča o ničnostni tožbi, ne sme odločiti *ultra petitum*, zato ni pristojno ne za spremembo glavnega predmeta tožbe (glej v tem smislu sodbo Sodišča prve stopnje z dne 18. decembra 2008 v združenih zadevah Belgija proti Genette, T-90/07 P in T-99/07 P, ZOdl., str. II-3959, točke od 72 do 75) ne za uveljavljanje tožbenega razloga po uradni dolžnosti, razen če gre za posebne primere, v katerih je njegovo posredovanje potrebno zaradi javnega interesa.

35 Vendar je v sodni praksi ustaljeno, da sodišče Skupnosti v okviru spora, ki ga omejijo stranke – čeprav mora odločati le o predlogih strank – ne sme biti vezano samo na trditve, ki jih stranke navedejo v podporo svojim zahtevam, sicer bi bilo prisiljeno svojo odločitev – odvisno od primera – opreti na napačne pravne navedbe (zgoraj navedeni sodbi UER proti M6 in drugim, točka 69, in Mancini proti Komisiji, točka 41, ter sodba Sodišča prve stopnje z dne 20. junija 2007 v zadevi Tirrenia di Navigazione in drugi proti Komisiji, T-246/99, neobjavljena v ZOdl., točka 102).

36 Zlasti v sporu, kakršen je v obravnavanem primeru, ko se stranki ne strinjata glede razlage in uporabe določbe prava Skupnosti, je sodišče Skupnosti za njegovo rešitev dolžno uporabiti ustrezna pravna pravila glede na dejstva, ki jih navajata stranki (sklepni predlogi generalnega pravobranilca M. Légerja k sodbi Sodišča z dne 19. novembra 1998 v zadevi Parlament proti Gutiérrez de Quijano y Lloréns, C-252/96 P, Recueil, str. I-7421, I-7422, točka 36). V skladu z načelom *iura novit curia* opredelitev pomena zakona ne spada na področje uporabe načela prostega razpolaganja strank v sporu, zato sodišče Skupnosti strankama ni dolžno razkriti razlage, ki jo namerava podati, da bi jima omogočilo o tem zavzeti stališče (sklepni predlogi generalnega pravobranilca

M. Cosmasa k sodbi Sodišča z dne 11. januarja 2000 v združenih zadevah Nizozemska in van der Wal proti Komisiji, C-174/98 P in C-189/98 P, Recueil, str. I-1, I-3, točki 95 in 96).

37 V obravnavanem primeru zato zadošča preveriti, ali sporna obrazložitev izpodbijane sodbe, ki je ob izločitvi argumentacije tožeče stranke na prvi stopnji privedla do razglasitve ničnosti zadevne odločbe, pomeni razlogovanje Sodišča za uslužbence, ki se nanaša na tožbene razloge, navedene na prvi stopnji, ali na druge razloge (glej v tem smislu sodbo Sodišča z dne 19. novembra 1998 v zadevi Parlament proti Gutiérrez de Quijano y Lloréns, C-252/96 P, Recueil, str. I-7421, točke od 32 do 34).

38 Ugotoviti je treba, da obrazložitev izpodbijane sodbe, ki se nanaša na pojem „izvenzakonska zveza“ v smislu Kadrovskih predpisov in na določbe „samenlevingsovereenkomst“, ki sta ga sklenili tožeča strank in H., spada v preizkus tožbenih razlogov v zvezi s kršitvijo člena 72 Kadrovskih predpisov, člena 1(2)(c)(i) Priloge VII h Kadrovskim predpisom ter člena 12 skupnih pravil, ki so bili navedeni v tožbi na prvi stopnji. Sodišče za uslužbence se je namreč v obravnavanem primeru omejilo na avtonomno razlago pojma „izvenzakonska zveza“ iz člena 72(1) Kadrovskih predpisov in je pri preizkusu zgoraj navedenih tožbenih razlogov ta pojem uporabilo za obravnavani primer.

39 Ravno tako spada v okvir tožbenih razlogov, navedenih v predhodni točki, obrazložitev v zvezi z načelom enakega obravnavanja, ki je bila samo podredno razvita v točki 56 izpodbijane sodbe. Sklicevanje na načelo enakega obravnavanja v tej zadevi pomeni le razlogovanje Sodišča za uslužbence v zvezi z razlago pojma „izvenzakonska zveza“ v smislu člena 72(1) Kadrovskih predpisov.

40 Poleg tega je treba poudariti, da A. P. Roodhuijzen upravičeno opozarja, da izpodbijana sodba temelji le na dejstvih, ki sta jih stranki predložili v presojo Sodišču za uslužbence in so bila predmet kontradiktorne razprave. Komisija sicer ne izpodbija njihovega obstoja v spisu.

41 V teh okoliščinah dejstvo, na katerega se sklicuje Komisija – da se postopek na prvi stopnji v obravnavani zadevi razlikuje od tistih, ki jih je Sodišče obravnavalo v zgoraj navedenih sodbah UER proti M6 in drugim ter Mancini proti Komisiji, ker v tej zadevi stranki nista bili pozvani, naj odgovorita na pisna vprašanja Sodišča za uslužbence – ni upoštevno, saj se je Sodišče za uslužbence v izpodbijani sodbi oprlo izključno na dejstva, ki sta mu jih v presojo predložili stranki, in sta lahko o njih razpravljali.

42 Iz tega je razvidno, da Sodišče za uslužbence ni ne odločilo *ultra petitum* ne kršilo pravice do obrambe Komisije.

43 Drugič, Komisija v podporo pritožbenemu razlogu, ki se nanaša na kršitev pravila *non ultra vires*, Sodišču za uslužbence v bistvu očita, da je podalo avtonomno razlago pojma „izvenzakonska skupnost“, ob upoštevanju katere naj bi preučilo „samenlevingsovereenkomst“, ki sta ga sklenila A. P. Roodhuijzen, tožeča stranka, in H., in s tem namenom „razlagalo“ nizozemsko pravo. Po mnenju Komisije pa je za opredelitev tovrstnega sporazuma o skupnem življenju pristojen samo nizozemski zakonodajalec.

44 V zvezi s tem je treba v nasprotju z navedbami Komisije ugotoviti, da Sodišče za uslužbence s tem, da je podalo avtonomno razlago pojma „izvenzakonska skupnost“ iz člena 72(1) Kadrovskih predpisov, člena 1(2)(c)(i) Priloge VII h Kadrovskim predpisom ter člena 12 skupnih pravil in za namene uporabe navedenega pojma v obravnavanem

primeru upoštevalo nacionalno pravo ter vsebino zadevnega „samenlevingsovereenkomst“, ni prekoračilo meje svoje pristojnosti.

45 Dolžnost Sodišča za uslužbence je, da razloži in uporabi pojem „izvenzakonska skupnost“ iz spornih določb Kadrovskih predpisov, saj te ne zahtevajo odločbe, ki bi spadala le v pristojnost zadevne države članice in bila le predmet sodnega nadzora te države (glej kot primer nacionalne pristojnosti glede izračuna zneska nacionalnih pokojninskih pravic, ki se ga prenese na podlagi Kadrovskih predpisov, zgoraj navedeno sodbo Belgija proti Genette, točka 57 in navedena sodna praksa).

46 V tem okviru je bilo Sodišče za uslužbence pozvano, naj odloči o vprašanju, ali je mogoče pojem „izvenzakonska skupnost“ razlagati avtonomno ali pa je treba nasprotno šteti, da ta pojem napotuje na nacionalno pravo. V prvem primeru lahko zadevna institucija uporabi avtonomni skupnostni pojem pod nadzorom sodišča Skupnosti in pri tem, če je to potrebno, upošteva nacionalno pravo kot dejanski dokaz. V tem primeru je treba posebnosti nacionalnega prava upoštevati ne glede na njegove pravne kvalifikacije (glej v tem smislu sodbo Sodišča prve stopnje z dne 20. februarja 2009 v združenih zadevah Komisija proti Bertolete in drugim, od T-359/07 P do T-361/07 P, še neobjavljena v ZOdl., JU, točka 46). Nasprotno pa je zadevna institucija v drugem primeru dolžna pod nadzorom sodišča Skupnosti uporabiti upoštevna pravila nacionalnega prava, kot jih razlagajo nacionalna sodišča (glej v tem smislu sodbe Sodišča z dne 17. maja 1972 v zadevi Meinhardt proti Komisiji, 24/71, Recueil, str. 269, točke 6, 7 in 12; Sodišča prve stopnje z dne 18. decembra 1992 v zadevi Díaz García proti Parlamentu, T-43/90, Recueil, str. II-2619, točke od 37 do 41; z dne 18. decembra 1992 v zadevi Khouri proti Komisiji, T-85/91, Recueil, str. II-2637, točke od 33 do 41, in z dne 21. aprila 2004 v zadevi M proti Sodišču, T-172/01, Recueil, str. II-1075, točke od 72 do 75 in 112).

47 V teh okoliščinah – čeprav bi bila avtonomna razlaga pojma „izvenzakonska skupnost“ iz sodbe napačna, kot zatrjuje Komisija – Sodišču za uslužbence ni mogoče očitati, da je s sklicevanjem na posebnosti nacionalnega prava, ki se uporablja, prekoračilo mejo svojih pristojnosti. Poleg tega je treba presojo, na eni strani, pravilnosti take razlage in,

na drugi strani, uporabe pojma „izvenzakonska skupnost“ v obravnavanem primeru opraviti v okviru razloga, ki se nanaša na napačno uporabo prava pri razlagi pojma „izvenzakonska skupnost“.

48 Zaradi vsega navedenega je treba razloge, ki se nanašajo na kršitev pravil *non ultra petitum* in *non ultra vires* ter kršitev pravice do obrambe, zavrniti kot neutemeljene.

Zatrjevana napačna uporaba prava pri razlagi pojma „izvenzakonska skupnost“

– Trditve strank

49 Komisija predvsem zatrjuje, da je Sodišče za uslužbence napačno uporabilo pravo pri razlagi pojma „izvenzakonska skupnost“, ki omogoča kritje uradnikovega izvenzakonskega partnerja s SSZZ.

50 V zvezi s tem mu očita, da je v točki 29 izpodbijane sodbe menilo, da registracija izvenzakonske skupnosti, navedena v uvodnem stavku člena 1(2)(c) Priloge VII h Kadrovskim predpisom, ni prvi pogoj. Pojasnjuje, da se zakonodajalec Skupnosti z napotilom na člen 1(2)(c) Priloge VII h Kadrovskim predpisom, namesto da bi opredelil pojem „izvenzakonski partner“ v členu 72 Kadrovskih predpisov, ni skliceval na formalnost registracije skupnosti kot tako, temveč na pomen te formalnosti za vrsto skupnosti, ki jo je mogoče upoštevati. Pogojev iz člena 1(2)(c) Priloge VII h Kadrovskim predpisom torej ni mogoče razlagati neodvisno od uvodnega stavka te določbe.

51 Po mnenju Komisije to povzroči, da je le „izvenzakonska skupnost“ iz člena 1(2) Priloge VII h Kadrovskim predpisom tista, ki je v skladu z nacionalnim pravom zasnovana tako, da ima podobne učinke kot zakonska zveza. Sodišče za uslužbence je napačno uporabilo pravo s tem, da je skupnostni pojem „izvenzakonska skupnost“ razlagalo tako, da lahko vključuje druge vrste skupnosti, ki v skladu z nacionalnim pravom niso zasnovane tako, da bi imele podobne učinke kot zakonska zveza, ki pa lahko vseeno imajo „učinke, [ki] so lahko v marsičem podobni [učinkom zakonske zveze], če partnerja svojo skupnost uredita pogodbeno“ (točka 46 izpodbijane sodbe).

52 Skupnost, kakršna je „samenlevingsovereenkomst“, naj ne glede na njeno pogodbeno ureditev nikakor ne bi mogla biti izenačena z zakonsko zvezo in omogočati pridobitev pravice na podlagi člena 1(2) Priloge VII h Kadrovskim predpisom, ker je nizozemski zakonodajalec ni zasnoval zato, da bi imela podobne učinke kot zakonska zveza. Pravno naj namreč ne bi bila skupnost, namenjena izključno osebam, ki želijo biti „par“.

53 Komisija trdi, da je zakonodajalec Skupnosti pravico do nekaterih ugodnosti iz Kadrovskih predpisov, ki so bile pred tem pridržane za zakonce, razširil na eno samo vrsto skupnosti, na „registrirano trajno skupnost“. To potrjuje uvodna izjava 8 Uredbe št. 723/2004, v skladu s katero „[morajo] [u]radniki, ki živijo v izvenzakonski skupnosti, ki jo država članica prizna kot stalno partnerstvo, in nimajo pravne možnosti za poroko, […] dobiti enake ugodnosti kot poročeni pari“. Razlogovanje Sodišča za uslužbence pa naj bi privedlo do razmišljanja, da je vrsta skupnosti, ki omogoča nekatere ugodnosti, odvisna od zadevne ugodnosti.

54 Po mnenju Komisije je zahteva po registrirani in trajni skupnosti v smislu člena 1(2)(c) Priloge VII h Kadrovskim predpisom edini dejanski vsebinski pogoj, ki ga določa ta člen. Prvič, zahteva pod (i) po predložitvi pravnega dokumenta, ki ga zadevna država članica prizna kot takega, naj ne bi nujno pomenila, da mora ta država „priznati“ skupnost, kot je mogoče napačno misliti na podlagi člena 12 skupnih pravil. Zadostovalo naj bi, da se predloženi dokument o potrditvi registracije izvenzakonske skupnosti prizna kot pravni. Drugič, pogoja, navedena pod (ii) in (iii), ki izključujeta, na eni strani, poročene partnerje in partnerje, ki so v drugi izvenzakonski skupnosti, in, na drugi strani,

partnerje, ki so z uradnikom v bližnjem sorodstvu, naj bi bila povezana s pogoji zakonske zveze in „geregistreerd partnerschap“.

55 Nasprotno pa naj bi bilo mogoče „samenlevingsovereenkomst“ skleniti z več osebami in med bližnjimi sorodniki. Komisija v zvezi s tem opozarja, da je Evropsko sodišče za človekove pravice zavrnilo obstoj diskriminacije v zvezi s pravico do dedovanja, ki sta jo zatrjevali sestri, ki sta v „trajnem, stalnem in vzajemno solidarnem razmerju“ (glej sodbo Evropskega sodišča za človekove pravice z dne 29. aprila 2008 v zadevi Burden proti Združenemu kraljestvu, točka 10), v primerjavi s partnerji, ki so v civilni skupnosti, urejeni z zakonom Združenega kraljestva, zlasti ker je „ena od značilnosti zakonske zveze in skupnosti, ki temelji na zakonu o civilni skupnosti, ta, da sta obliki skupnosti, prepovedani osebam, ki so v bližnjem sorodstvu“ (točka 62 sodbe).

56 V obravnavanem primeru naj bi Sodišče za uslužbence s tem, da je menilo, da registracija pri notarju ustreza zahtevam pogoja „registracije“, izkrivilo pojem „registracija“ iz člena 1(2)(c) Priloge VII h Kadrovskim predpisom. Ta pojem naj bi namreč pomenil, da mora biti skupnost „urejena z zakonom“, tako kot zakonska zveza. „Pogodba o skupnem prebivanju/skupnem gospodinjstvu“ zasebnega prava, ki jo je mogoče v skladu z voljo strank „potrditi“ pred notarjem, naj ne bi izpolnjevala tega pogoja.

57 Komisija dodaja, da uvodna izjava 5 in člen 2(2)(b) Direktive Evropskega parlamenta in Sveta 2004/38/ES z dne 29. aprila 2004 o pravici državljanov Unije in njihovih družinskih članov do prostega gibanja in prebivanja na ozemlju držav članic, ki spreminja Uredbo (EGS) št. 1612/68 in razveljavlja direktive 64/221/EGS, 68/360/EGS, 72/194/EGS, 73/148/EGS, 75/34/EGS, 75/35/EGS, 90/364/EGS, 90/365/EGS in 93/96/EEC (UL L 158, str. 77) potrjujeta, da je „registrirano partnerstvo“ v pravu Skupnosti izključno partnerstvo, ki ima v skladu z nacionalno zakonodajo, na podlagi katere je bilo sklenjeno, učinke, ki so enakovredni zakonski zvezi. Tudi iz točke 33 sodbe Sodišča z dne 31. maja 2001 v združenih zadevah D in Švedska proti Svetu

(C-122/99 P in C-125/99 P, Recueil, str. I-4319) naj bi bilo razvidno, da je treba za „registrirano partnerstvo“ šteti le partnerstvo, ki ima enake učinke kot zakonska zveza.

58 Poleg tega naj bi sodna praksa potrjevala, da pojma, kot je „izvenzakonska partnerja“, ki spada v osebna stanja oseb in torej v izključno pristojnost držav članic, ni mogoče razlagati avtonomno (glej zgoraj navedeno sodbo D in Švedska proti Svetu, točki 34 in 35, in sodbo Sodišča z dne 1. aprila 2008 v zadevi Maruko, C-267/06, ZOdl., str. I-1757, točke 59, od 67 do 69 in 72).

59 Pristop Sodišča za uslužbence naj bi tudi odstopal od namena zakonodajalca Skupnosti, da poenostavi administracijo. Kot namreč Sodišče za uslužbence priznava v točki 58 izpodbijane sodbe, bi ta pristop pomenil, da Komisija za vsak primer „pogodbenega“ partnerstva, ki na podlagi nacionalnega prava, ki se uporablja, ni primerljivo z zakonsko zvezo, analizira določbe zadevne pogodbe, da bi ugotovila, ali so njeni učinki „podobni“ učinkom zakonske zveze.

60 Komisija podredno – za primer, da bi Sodišče prve stopnje potrdilo razlago Sodišča za uslužbence, da člen 72 Kadrovskih predpisov ne napotuje na uvodni stavek člena 1(2)(c) Priloge VII h Kadrovskim predpisom – zatrjuje, da je treba izpodbijano sodbo razveljaviti zaradi napačne razlage pogojev pod od (i) do (iii) te določbe.

61 V tem primeru bi bila namreč edina možna razlaga člena 72 Kadrovskih predpisov in člena 1(2)(c) Priloge VII h Kadrovskim predpisom tista, ki jo je A. P. Roodhuijzen predlagal na prvi stopnji. Komisija bi torej morala izvenzakonsko skupnost sprejeti za kritje partnerja s SSZZ, če je ta skupnost, čeprav zasebnega prava, sklenjena z eno samo osebo, ki z uradnikom ni v bližnjem sorodstvu, če nobeden od partnerjev ni poročen ali ni v drugi izvenzakonski skupnosti in če je Komisiji predložen dokument o potrditvi skupnosti. Ne bi bilo mogoče zahtevati dokaza, kot to določa izpodbijana sodba, da ima

skupnost nekatere podobnosti z zakonsko zvezo in „precejšnjo stabilnost“. Pogoja pod (i) namreč ne bi bilo mogoče razlagati v tem smislu.

62 A. P. Roodhuijzen pa zatrjuje, da je ta drugi razlog nedopusten, saj Komisija ne izpodbija razlogovanja, na podlagi katerega je Sodišče za uslužbence zavrnilo njene trditve, temveč želi doseči le ponovno obravnavo tožbe na prvi stopnji.

63 Poleg tega naj ta razlog ne bi bil utemeljen. Sodišče za uslužbence naj z avtonomno razlago pojma „izvenzakonska partnerja“ iz člena 1(2)(c)(i) Priloge VII h Kadrovskim predpisom, v smislu, da mora biti taka skupnost v določeni meri podobna zakonski zvezi, ne bi napačno uporabilo prava (glej točko 52 izpodbijane sodbe).

64 V obravnavanem primeru naj bi namreč Sodišče za uslužbence preverilo, ali je zadevni sporazum o skupnem življenju „izvenzakonska skupnost“ v smislu Kadrovskih predpisov. V zvezi s tem naj vprašanje, ali je po nizozemskem pravu „samenlevingsoveenkomst“ izenačen z zakonsko zvezo ali z „geregistreerd partnerschap“, ne bi bilo upoštevno.

65 V teh okoliščinah naj ugotovitev Sodišča za uslužbence, da so edine skupnosti, ki jih je mogoče upoštevati na podlagi SSZZ, „pari“, kar velja za A. P. Roodhuijzna in njegovo partnerko, ne bi mogla biti omajana zaradi dejstva, da lahko „samenlevingsoveenkomst“ *in abstracto* skleneta dve osebi ali več ali osebe, ki so med seboj v sorodu. Drugačna razlaga, ki ne bi upoštevala konkretne skupnosti, naj bi povzročila diskriminacijo uradnikov zaradi abstraktne oblike njihove skupnosti.

66 A. P. Roodhuijzen podredno trdi, da se pojem „uradnik, ki živi v registrirani izvenzakonski skupnosti“ iz člena 1(2)(c) Priloge VII h Kadrovskim predpisom, ne nanaša na „geregistreerd partnerschap“. Iz sodbe Sodišča z dne 17. aprila 1986 v zadevi Reed (59/85, Recueil, str. 1283, točki 12 in 13) je namreč razvidno, da „je treba pravne pojme, ki temeljijo na razvoju družbe, razlagati po pregledu položaja v celotni Skupnosti, in ne le v eni državi članici“ (glej tudi sklepne predloge generalnega pravobranilca M. Mischa k zgoraj navedeni sodbi D in Švedska proti Svetu, Recueil, str. I-4322, točka 43).

67 Poleg tega, če bi zakonodajalec Skupnosti želel zajeti le „registrirane“ skupnosti, ki jih ureja zakon in imajo podobne učinke kot zakonska zveza, bi se skliceval na „pravni položaj“ izvenzakonskih partnerjev.

– Presoja Sodišča prve stopnje

68 Komisija v drugem pritožbenem razlogu oporeka razlagi pojma „izvenzakonska skupnost“ iz Kadrovskih predpisov, ki je bila podana v izpodbijani sodbi. V nasprotju z navedbami A. P. Roodhuijzna ta razlog torej ni namenjen ponovni obravnavi tožbe na prvi stopnji, zato ga ni mogoče razglasiti za nedopustnega.

69 Zato je treba preveriti, ali je, kot zatrjuje Komisija, Sodišče za uslužbence z avtonomno razlago pojma „izvenzakonska skupnost“ iz člena 72(1), drugi pododstavek, Kadrovskih predpisov napačno uporabilo pravo.

70 V skladu z ustaljeno sodno prakso je treba pojme nekega predpisa prava Skupnosti, ki za razlago njegovega namena in obsega ne napotuje izrecno na pravo držav članic, praviloma v celotni Skupnosti avtonomno in enotno razlagati ob upoštevanju

normativnega konteksta predpisa in cilja, ki se zasleduje z zadevno ureditvijo (sodba Sodišča z dne 18. januarja 1984 v zadevi Ekro, 327/82, Recueil, str. 107, točka 11). Vendar če ni izrecnega napotila, lahko uporaba prava Skupnosti po potrebi vključi napotilo na pravo držav članic, če sodišče Skupnosti iz prava Skupnosti ali njegovih splošnih načel ne more razbrati nobenih opornih točk, ki bi mu omogočale določitev vsebine in obsega prava Skupnosti z avtonomno razlago (zgoraj navedeni sodbi Díaz García proti Parlamentu, točka 36, in Khouri proti Komisiji, točka 32).

71 V obravnavanem primeru je treba preučiti, ali pravo Skupnosti in zlasti Kadrovski predpisi zagotavljajo sodišču Skupnosti dovolj podatkov, da lahko z avtonomno razlago določi vsebino pojma „izvenzakonska skupnost“ iz člena 72(1), drugi pododstavek, Kadrovskih predpisov, ali pa, nasprotno, upoštevne določbe Kadrovskih predpisov v zvezi s tem napotujejo na nacionalno pravo.

72 S tem namenom je treba analizirati upoštevne določbe Kadrovskih predpisov. Ta analiza vodi, prvič, do zavrnitve glavne trditve Komisije, da Sodišče za uslužbence ni upoštevalo zahteve po „registrirani skupnosti“, ki naj bi bila izražena v prvem stavku člena 1(2)(c) Priloge VII h Kadrovskim predpisom (glej zlasti točke od 50 do 52, 54 in 56 te sodbe). Sodišče za uslužbence je namreč z opiranjem na besedilo člena 72(1), drugi pododstavek, Kadrovskih predpisov upravičeno menilo, da člen 72 Kadrovskih predpisov za opredelitev pojma „neporočeni partner uradnika“ napotuje izključno na prve tri pogoje iz člena 1(2)(c) Priloge VII h Kadrovskim predpisom.

73 Sicer pa sta cilja zgoraj navedenih členov različna. Medtem ko člen 1(2) Priloge VII h Kadrovskim predpisom določa pogoje za pridobitev gospodinjskega dodatka, člen 72 Kadrovskih predpisov pod nekaterimi manj strogimi pogoji, ki se delno ujemajo s pogoji za pravico do gospodinjskega dodatka, določa kritje neporočenega partnerja uradnika s SSZZ. Iz zgoraj navedenih določb Kadrovskih predpisov je tako razvidno, da se ti

nanašajo na enoten pojem „izvenzakonska skupnost“, vendar je za dodelitev gospodinjskega dodatka uradniku, ki je v taki skupnosti, postavljen dodaten pogoj.

74 V tem okviru je mogoče neobstoj napotila v členu 72 Kadrovskih predpisov na prvi stavek člena 1(2)(c) Priloge VII h Kadrovskim predpisom pojasniti s tem, da ta stavek vsekakor ne vsebuje nobenega natančnega podatka o pojmu „izvenzakonska skupnost“.

75 Ob upoštevanju velike raznovrstnosti nacionalnih zakonodaj glede vzpostavitve zakonskih ureditev, s katerimi se poleg zakonske zveze pravno priznavajo različne oblike skupnosti, pojma „uradnik, ki živi v registrirani izvenzakonski skupnosti“ iz člena 1(2)(c) Priloge VII h Kadrovskim predpisom kot takega namreč ni mogoče razlagati, kot da se nanaša na ureditev „registrirane skupnosti“, ki jo je mogoče jasno prepoznati v vseh državah članicah in bi ji v nizozemskem pravu ustrezal „geregistreerd partnerschap“. V tem pogledu in v tej fazi razvoja različnih nacionalnih pravnih sistemov se pojem „registrirana skupnost“ razlikuje od pojma „zakonska zveza“, katere opis je jasno določen v vseh državah članicah, kar je sodišču Skupnosti omogočilo opredelitev, da pojem zakonske zveze iz Kadrovskih predpisov označuje izključno razmerje, ki temelji na civilni zakonski zvezi v običajnem pomenu besede (sodba Sodišča prve stopnje z dne 28. januarja 1999 v zadevi D proti Svetu, T-264/97, RecFP, str. I-A-1 in II-1, točka 26).

76 Iz tega izhaja, da je mogoče pojem „registrirana skupnost“ iz Kadrovskih predpisov opredeliti le ob upoštevanju vseh upoštevnih določb Kadrovskih predpisov, zlasti ob upoštevanju napotkov, ki so razvidni iz pogojev iz člena 1(2)(c) Priloge VII h Kadrovskim predpisom. Ob neobstoju splošno sprejetega pojma „registrirana skupnost“ namreč le omemba take skupnosti v prvem stavku tega člena ne vsebuje dovolj napotkov v zvezi z opredelitvijo tega pojma.

77 V nasprotju s trditvami Komisije (glej zgoraj točko 56) te omembe ni mogoče razumeti, kot da nalaga pogoj posebne „registracije“ ali zahteva, da mora biti skupnost, tako kot zakonska zveza, „urejena z zakonom“. Izraz „registrirana“ iz zgoraj navedenega prvega stavka se namreč nanaša izključno na nekatere formalnosti, ki so pojasnjene v prvem pogoju iz člena 1(2)(c) Priloge VII h Kadrovskim predpisom.

78 Pri tem Sodišču za uslužbence ni mogoče očitati, da ni upoštevalo, da je prvi stavek člena 1(2)(c) Priloge VII h Kadrovskim predpisom v obravnavanem primeru vključeval zahtevo po „geregistreerd partnerschap“.

79 Drugič, preučiti je treba, ali – medtem ko se za pojem „zakonska zveza“ razlaga, da je načeloma skupnostni pojem (glej zgoraj navedeni sodbi Reed, točka 15, in D in Švedska proti Svetu, točka 26) – celota upoštevnih določb Kadrovskih predpisov omogoča tudi izluščenje skupnostnega pojma „izvenzakonska zveza“ ali pa Kadrovski predpisi ob pomanjkanju zadostnih napotkov implicitno napotujejo na nacionalna prava.

80 V zvezi s tem je treba najprej poudariti, da v nasprotju s predlaganim pristopom Komisije, ki se opira na zgoraj navedeno sodbo D in Švedska proti Svetu (glej zgoraj točko 57), sodišču Skupnosti v tem sporu ni treba preučiti, ali se lahko „registrirana skupnost“ izenači z zakonsko zvezo in omogoči ugodnosti, ki so s Kadrovskimi predpisi priznane poročenim parom, ker ima ta skupnost za zadevni osebi in za tretje podobne pravne učinke kot zakonska zveza. V obravnavanem primeru mora razrešiti le povsem ločeno vprašanje razlage pojma „izvenzakonska zveza“, ki ga izrecno predpisujejo Kadrovski predpisi.

81 Kot je ugotovilo Sodišče za uslužbence iz uvodne izjave 8 Uredbe št. 723/2004 izrecno izhaja, da je zakonodajalec Skupnosti želel pod nekaterimi pogoji razširiti ugodnosti, ki

so priznane poročenim parom, na „uradnike, ki živijo v izvenzakonskem razmerju, ki ga država članica priznava kot stalno skupnost“. Pojem „izvenzakonski partnerji“, ki jim Kadrovski predpisi v skladu z zgoraj navedenim ciljem podeljujejo nekatere pravice, je mogoče povzeti iz pogojev člena 1(2)(c) Priloge VII h Kadrovskim predpisom, zlasti ob upoštevanju te uvodne izjave.

82 Iz navedenih pogojev je namreč razvidno, da obstoj izvenzakonske zveze v smislu Kadrovskih predpisov vključuje, na eni strani, zvezo med dvema osebama in, na drugi strani, nekatere formalnosti.

83 V zvezi s tem je Sodišče za uslužbence v točki 38 izpodbijane sodbe najprej upravičeno ugotovilo, da iz pojma „par“, ki je med drugim uporabljen v prvem pogoju iz člena 1(2)(c) Priloge VII h Kadrovskim predpisom, izhaja zahteva po zvezi dveh oseb – v nasprotju z drugimi vrstami skupnosti, ki jih nizozemsko pravo prav tako priznava z ureditvijo „samenlevingsovereenkomst“ (glej zgoraj točko 6). Ta razlaga je potrjena z drugim in tretjim pogojem iz navedenega člena, ki izključujeta, na eni strani, položaje, ko je en ali drugi partner poročen ali je v drugi izvenzakonski skupnosti, in, na drugi strani, primere, v katerih sta partnerja v bližnjem sorodu.

84 Posledica te zahteve po zvezi med dvema osebama je, da se, tako kot zakonec uradnika, „izvenzakonski partner“, v skladu z v členu 72 Kadrovskih predpisov uporabljenimi izrazi, ali „stalni partner“, če povzamemo v uvodni izjavi 8 navedene Uredbe št. 723/2004 uporabljen izraz, jasno razlikuje od vzdrževanih oseb, in sicer otrok zadevnega uradnika in drugih, ki jih je dolžan vzdrževati – v smislu člena 2 Priloge VII h Kadrovskim predpisom – in katerih pravice so zajamčene z drugimi določbami Kadrovskih predpisov, zlasti s členom 72(1), prvi pododstavek, Kadrovskih predpisov. Splošneje ta zahteva iz pojma iz Kadrovskih predpisov „izvenzakonska skupnost“ izključuje vse položaje, ki jih lahko – ne da bi bila zanje značilna zveza med dvema osebama – nacionalno pravo, ki se uporablja, uvršča med priznane skupnosti, kakršna je „samenlevingsovereenkomst“. V tem delu se pojem „izvenzakonska skupnost“ iz

Kadrovskih predpisov ujema z opredelitvijo Evropskega sodišča za človekove pravice v zgoraj navedeni sodbi Burden proti Združenemu kraljestvu (glej zgoraj točko 55).

85 Dalje, zahteve obličnosti prav tako izhajajo iz prvega pogoja iz člena 1(2)(c) Kadrovskih predpisov, ki nalaga, da „par predloži dokument, ki ga država članica ali pristojni organ države članice prizna kot pravni dokument, ki potrjuje njun status izvenzakonskih partnerjev“. Iz vsebine te določbe je razvidno, da se zahteva predložitev pravnega dokumenta, ki potrjuje status izvenzakonskih partnerjev zadevnih oseb, in priznanje države članice, da gre za pravni dokument. Glede na raznovrstnost pravnih položajev, ki jih lahko v skladu z nizozemskim pravom v obravnavanem primeru pokriva „samenlevingsovereenkomst“ (glej zgoraj točko 6), je Sodišče za uslužbence v točkah 33, 39, in 54 izpodbijane sodbe utemeljeno razsodilo, da predložitev takega pravnega akta, sklenjenega pri notarju, zaradi verodostojnosti, ki jo temu aktu podeljuje sklenitev v notarskem zapisu, ustreza zahtevi po pravnem dokumentu o statusu oseb. Sodišče za uslužbence v zvezi s priznanjem države članice, da gre za pravni akt, ni napačno uporabilo prava s tem, da je menilo, da je to priznanje v obravnavanem primeru razvidno iz potrdila nizozemskega veleposlaništva v Luksemburgu, v katerem je bilo potrjeno, da je status izvenzakonskih partnerjev zadevnih oseb na Nizozemskem priznan.

86 Iz zgoraj navedenega je razvidno, da upoštevne določbe Kadrovskih predpisov omogočajo, da se pojem „izvenzakonska skupnost“ opredeli tako, da je v določeni meri podobna zakonski zvezi, kot je Sodišče za uslužbence ugotovilo v točki 36 izpodbijane sodbe. Vendar te določbe ne zahtevajo, da mora biti „izvenzakonska skupnost“ izenačena z zakonsko zvezo. V zvezi s tem je Sodišče za uslužbence utemeljeno presodilo, da bi taka zahteva naložila dodaten pogoj, ki ga Kadrovski predpisi ne določajo (točka 52 izpodbijane sodbe).

87 V nasprotju s trditvami Komisije (glej zgoraj točko 58) avtonomna razlaga pojma „izvenzakonska skupnost“ ne vpliva na izključno pristojnost držav članic glede osebnega stanja oseb in določanja dajatev, ki iz tega izhajajo. Če se namreč opredelitev nanaša na pojem iz Kadrovskih predpisov, je njeno področje uporabe omejeno s Kadrovskimi predpisi. Ureja le dodelitev nekaterih socialnih ugodnosti, ki jih ti

predpisi priznavajo uradnikom ali uslužbencem Evropskih skupnosti, in nima nobenega učinka za države članice, ki svobodno določajo zakonske ureditve, s katerimi se poleg zakonske zveze pravno priznavajo različne oblike skupnosti, v skladu z ustaljeno sodno prakso (glej v tem smislu zgoraj navedeni sodbi Reed, točke od 13 do 15, in Maruko, točki 59 in 73).

88 V tem okviru je treba zavrniti tudi trditev Komisije, ki temelji na nekaterih določbah Direktive 2004/38 (glej zgoraj točko 60). Za razliko od pojma „izvenzakonska skupnost“ iz Kadrovskih predpisov imajo te določbe učinke za vse države članice in skušajo doseči, da se ne posega v pristojnosti držav članic glede osebnega stanja in pravic, ki iz tega izhajajo.

89 Poleg tega, v nasprotju s trditvami Komisije, pojma „izvenzakonska skupnost“ iz Kadrovskih predpisov ni mogoče razlagati, kot da pokriva le skupnosti, ki so v skladu z nacionalnim pravom zasnovane tako, da imajo podobne učinke kot zakonska zveza (glej zgoraj točki 51 in 52). V zvezi s tem nima stališče Komisije nobene opore v določbah Kadrovskih predpisov ali v ciljih, ki jih ti uresničujejo, in želi naložiti dodatni pogoj, ki ni upravičen s cilji, ki jih uresničuje zakonodajalec Skupnosti.

90 Iz zgornje analize (glej zgoraj točke od 82 do 86) je namreč razvidno, da je v skladu z upoštevnimi določbami Kadrovskih predpisov za obstoj izvenzakonske skupnosti potrebna le zveza med dvema osebama in nekatere formalnosti. Torej zadostuje, da so v obravnavanem primeru ti pogoji izpolnjeni, ne glede na to, ali so nujno določeni z nacionalno zakonodajo, ki se uporablja, ali pa jih ta prepušča presoji zadevnih oseb. V zvezi s tem je dejstvo, da nacionalna zakonodaja, ki se uporablja, dopušča, da isti pojem zajema različne pravne položaje glede na voljo strank, ki prosto določajo vsebino

in obliko sporazuma o skupnem življenju, brezpredmetno, če dogovorjena skupnost izpolnjuje pogoje, ki jih določajo Kadrovski predpisi.

91 Poleg tega bi, kot zatrjuje A. P. Roodhuijzen (glej zgoraj točko 65), uvedba dodatnega pogoja, ki ga predlaga Komisija, povzročila diskriminacijo uradnikov zaradi abstraktne oblike njihove skupnosti, medtem ko nacionalna zakonodaja, ki se uporablja, to skupnost priznava in so izpolnjeni pogoji, določeni s Kadrovskimi predpisi. Taka rešitev bi kršila upoštevne določbe Kadrovskih predpisov in bi poleg tega temeljila na izkrivljenju nacionalne zakonodaje, ki se uporablja. V zvezi s tem je treba poudariti, da nizozemsko pravo priznava, da ima lahko „samenlevingsovereenkomst“ učinke, ki so podobni učinkom zakonske zveze.

92 Tretjič, analizirati je treba podredno argumentacijo Komisije v zvezi z razlago prvega pogoja iz člena 1(2)(c) Priloge VII h Kadrovskim predpisom (glej zgoraj točki 60 in 61), v skladu s katero zadevna institucija ni dolžna preverjati, ali ima obravnavana skupnost nekatere podobnosti z zakonsko zvezo in neko stalnost, če je bila sklenjena z osebo, ki z uradnikom ni v bližnjem sorodstvu, in če nobeden od partnerjev ni poročen ali ni v drugi izvenzakonski skupnosti ter so izpolnjeni pogoji glede formalnosti.

93 V zvezi s tem je treba spomniti, da pojem „izvenzakonska skupnost“ iz Kadrovskih predpisov ima nekatere podobnosti s pojmom zakonske zveze. Vendar se poleg zahtev obličnosti edini vsebinski pogoj, ki je razviden iz upoštevnih določb Kadrovskih predpisov, nanaša na obstoj zveze med dvema osebama, kot je že bilo razsojeno (glej zgoraj točke od 82 do 86).

94 Ker lahko nekatere vrste „izvenzakonskih skupnosti“, ki so priznane v državah članicah, kot je „samenlevingsovereenkomst“ na Nizozemskem, pokrivajo pravne položaje, ki ne ustrezajo vedno navedenim merilom, ki opredeljujejo pojem „izvenzakonska skupnost“

iz Kadrovskih predpisov, kot je že bilo ugotovljeno (glej zgoraj točke od 83 do 85 in 90), je v takem primeru institucija Skupnosti dolžna pod nadzorom sodišča Skupnosti preveriti, ali so izpolnjeni pogoji iz Kadrovskih predpisov.

95 Sodišče za uslužbence je torej v točkah 35 in 52 izpodbijane sodbe utemeljeno menilo, da lahko priznanje „izvenzakonske skupnosti“ v smislu Kadrovskih predpisov izhaja le iz presoje zadevne države članice, v obravnavanem primeru iz potrdila nizozemskega veleposlaništva v Luksemburgu.

96 Vendar čeprav Kadrovski predpisi za priznanje obstoja „izvenzakonske skupnosti“ zahtevajo dokaz o življenjski skupnosti, za katero je značilna precejšnja stabilnost, pa ne zahtevajo, da partnerja vežejo specifične medsebojne pravice in obveznosti. Podobnost z zakonsko zvezo, ki jo zahtevajo Kadrovski predpisi, je razvidna prav iz take življenjske skupnosti in zahteve po formalnosti (glej zgoraj točke od 82 do 86). Torej, če uradnik dokaže, da skupnost, ki jo je sklenil, izpolnjuje ta pogoja, zadevna institucija ni dolžna – v nasprotju s tem, kar je Sodišče za uslužbence razsodilo na koncu točke 39 izpodbijane sodbe – dodatno preverjati, ali medsebojne pravice in obveznosti, ki sta jih stranki dogovorili v sporazumu, urejajo njuno življenjsko skupnost strukturirano in podrobno. Glede na to, da Kadrovski predpisi tega ne omenjajo, bi izvrševanje takega nadzora povzročilo, da bi za priznanje „izvenzakonske skupnosti“ obveljali pogoji, ki jih Kadrovski predpisi ne določajo.

97 V obravnavanem primeru je Sodišče za uslužbence ob upoštevanju dokumentov, ki jih je A. P. Roodhuijzen predložil administraciji, pravilno preverilo, ali sta bila s H. v življenjski skupnosti, za katero je značilna precejšnja stabilnost (točka 42 izpodbijane sodbe). Komisija sicer temu nikakor ni ugovarjala.

98 Vendar pa je treba ugotoviti, da je Sodišče za uslužbence napačno uporabilo pravo s tem, da je na podlagi pregleda „samenlevingsovereenkomst“, sklenjenega med tožečo stranko na prvi stopnji in H., in določb nizozemske zakonodaje natančno preverilo, kakšne so bile medsebojne pravice in obveznosti v zvezi s skupnim življenjem A. P. Roodhuijzna in njegove partnerke. Kadrovski predpisi namreč v nasprotju s pristopom iz točk od 43 do 46 izpodbijane sodbe ne nalagajo preverjanja, ali so učinki skupnosti, ki jo je sklenil zadevni uradnik, „v marsičem podobni“ učinkom, ki jih ima zakonska zveza ali „geregistreerd partnerschap“.

99 Iz tega izhaja, da je v izpodbijani sodbi pravo uporabljeno nepravilno, saj je Sodišče za uslužbence opravilo zgoraj omenjeni pregled iz točk od 43 do 46 izpodbijane sodbe, s čimer je kršilo upoštevne določbe člena 72 Kadrovskih predpisov in člena 1(2)(c) Priloge VII h Kadrovskim predpisom.

100 Ker pa je Sodišče za uslužbence ne glede na nadzor dodatnih pogojev iz točk 98 in 99 zgoraj, ki niso določeni v Kadrovskih predpisih, pravilno ugotovilo, da so vsi pogoji iz Kadrovskih predpisov glede obstoja skupnega življenja in formalnosti izpolnjeni, izpodbijane sodbe ni mogoče razveljaviti zaradi zgoraj navedene napačne uporabe prava (glej v tem smislu sodbi z dne 19. aprila 2007 v zadevi Holcim (Nemčija) proti Komisiji, C-282/05 P, ZOdl., str. I-2941, točka 33, in z dne 26. marca 2009 v zadevi Selex Sistemi Integrati proti Komisiji in Eurocontrol, C-113/07 P, ZOdl., str. I-2207, točka 81).

101 Pritožbeni razlog, ki se nanaša na napačno uporabo prava pri razlagi pojma „izvenzakonska zveza“, je torej treba zavrniti.

102 V teh okoliščinah ni treba obravnavati podrednega pritožbenega razloga, ki se nanaša na napačno razlago načela prepovedi diskriminacije v podrednem delu obrazložitve izpodbijane sodbe (glej zgoraj točko 24). Ta razlog je namreč brezpredmeten, saj izrek izpodbijane sodbe očitno temelji na napačni uporabi prava pri razlagi pojma „izvenzakonska skupnost“.

103 Zato je treba ta pritožbeni razlog zavrniti kot neutemeljen.

Stroški

104 V skladu s členom 148, prvi odstavek, Poslovnika, Sodišče prve stopnje – če je pritožba utemeljena in če samo odloči v sporu – odloči tudi o stroških.

105 V skladu s členom 87(2), prvi pododstavek, Poslovnika, ki velja za pritožbeni postopek na podlagi člena 144 tega poslovnika, se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Komisija s svojimi predlogi ni uspela, zato v skladu s predlogi A. P. Roodhuijzna nosi lastne stroške in stroške, ki jih je ta priglasil v tem postopku.

Iz teh razlogov je

SODIŠČE PRVE STOPNJE (pritožbeni senat)

razsodilo:

1. Pritožba se zavrne.

2. Komisija Evropskih skupnosti nosi svoje stroške in stroške, ki jih je v tem postopku priglasil Anton Pieter Roodhuijzen.

Jaeger Tiili Azizi

Meij Vilaras

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 5. oktobra 2009.

Podpisi